

EEN GOD, DIE WONDEREN DOET.

PAASCHVERHAAL

DOOR
JOHANNA



NIJKERK · G.F. CALLENBACH.

EEN GOD, DIE WONDEREN DOET

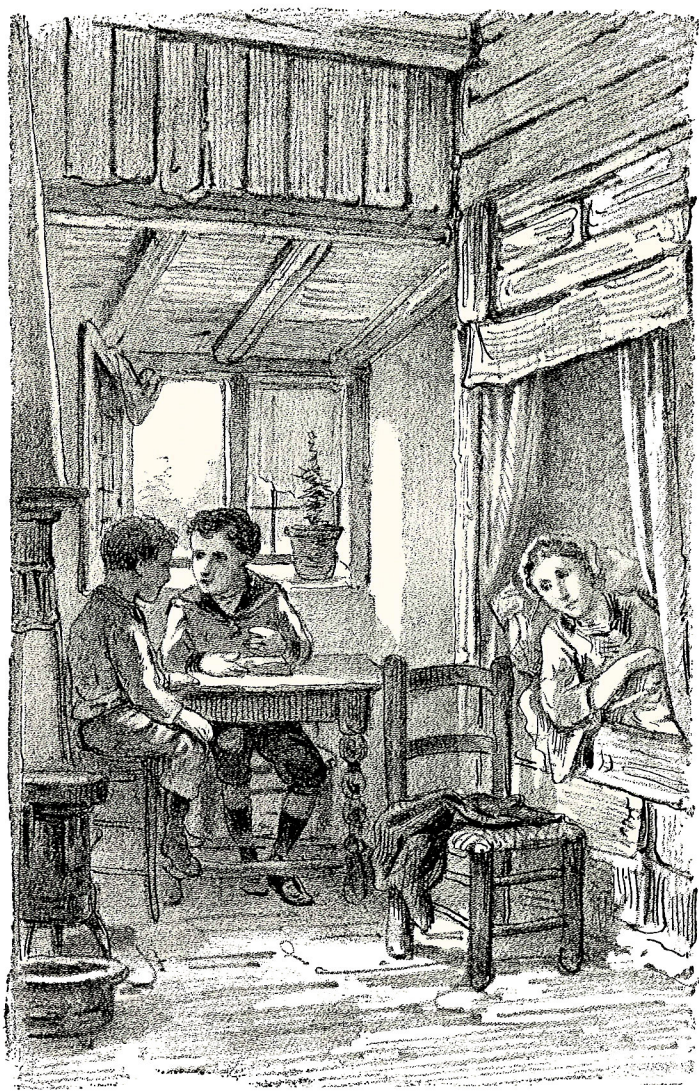
P A A S C H V E R H A A L

DOOR

JOHANNA

VIERDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH





Het was zeer lang koud gebleven. De maanden Februari en Maart, die, volgens het zeggen van zeer velen, gewoon zijn een bepaald aantal zomersche dagen aan te brengen, schenen met die gewoonte gebroken te hebben. Geen zachte, koesterende zonnegloed wilde de verstijfde aarde verwarmen, zoodat geen enkel bloempje lust had te voorschijn te komen. Alleen het sneeuwkllokje, dat voor sneeuw noch ijs bevroesd is, waagde het zijn donkere schuilplaats te verlaten en zijn kopje op te beuren, nieuwsgierig als het was om te weten, hoe ver de winter reeds gevorderd was.

Hoewel ook de met aardsche goederen gezegende menschen met groot verlangen de naderende lente te gemoet zagen, zoo deerde hen toch de langdurige koude niet zoo erg. Wat ontbrak hun? Brood, warme kleederen en brandstof konden zij immers ten allen tijde zich aanschaffen. Maar de armen, die reeds na den eersten dag van het nieuwe jaar de dagen begonnen te tellen, die hen nog van de lente scheidde, zagen toch met véél grooter verlangen naar de komst van het zachter jaargetijde uit. Met welke bevroesde harten hadden zij de dagen gedurig korter zien worden! Geen wonder dat zij met groote blijdschap de dagen onmerkbaar, maar toch gestadig weder langer zagen worden, want korte dagen gaven zulke kleine verdiensten. De koude evenwel

wilde niet wijken, en zolang dit niet geschiedde, bleef de nood menigeen nijpen.

Eindelijk veranderde, als door een tooverslag, het geelaat des aardrijks. De verstijfde wateren begonnen te ontdooien, en de boomen en heesters een groen waas te vertoonen. Het gras kreeg een meer frissche kleur en bloemen werden hier en daar gezien, terwijl ontelbare vogels op de takken der boomen hun eerste lentelied aanhieven, als wilden zij hun Schepper loven en een ieder doen hooren: „Ook wij verheugen ons; ook voor ons breekt nu een goede tijd aan.” En als om strijd lieten met de lieve vogels ook vele blijde kinderen hun lied weérklinken. Het opwekkend gevoel, dat de eerste lentedagen met zich brengen, en waarvan de kinderen zich nog geen rekenschap kunnen geven, maakte ook hen vroolijk. Meent echter niet, dat alleen de jongens en meisjes op het land zich verheugden; — neen, ook de kinderen in de stad, die de ontwaking der natuur slechts in een tuin van beperkten omvang en in het een of ander plantsoen konden bespieden, verheugden zich mede.

In het midden van de groote stad O. woonde een bejaard echtpaar. Man en vrouw genoten een welverdiende rust na een leven vol werkzaamheid en inspanning. Het huis, dat zij bewoonden, hadden ze zelf laten bouwen en zoo gemakkelijk en aangenaam mogelijk ingericht. Een vrij groote tuin lag er achter. Keurig aangelegde bloemperken en zorgvuldig gesnoeide vruchtboompjes en heesters deden zien, dat de eigenaar een hart bezat voor de schoonheden der natuur, terwijl een duiventil, waarin vele vreedzame, gevederde bewoners huisden, en een kippenhok, waarin een trotsche haan met een aanzienlijk getal kippen verblijf hield, bewezen, dat de dierenwereld hem óók niet onverschillig was. Zoowel de bloemen en boomen als de duiven en kippen stonden onder de voortdurende zorg van den heer des huizes.

De heer en mevrouw Van der Ster leefden met een

oude getrouwe dienstbode geheel alleen. Hun kinderen hadden allen het ouderlijk huis verlaten. Twee van hen waren reeds op zeer jeugdigen leeftijd heengegaan naar het hemelsch Vaderhuis met zijn vele woningen. Hun welgelijkende portretten, die in de voorkamer aan den wand hingen, deden het beeld zien van een flinken knaap en van een aanvallig meisje in den eersten bloei der jeugd. Alleen één zoon was het echtpaar op aarde overgebleven. Tot hun groote blijdschap woonde deze in dezelfde stad. Daar hij als een hoogst bekwaam dokter bekend stond, bezat hij een uitgebreide praktijk.

De jonge dokter was gehuwd met een lieve vrouw, die haar schoonouders eerde en liefhad, niet minder dan een eigen dochter dit had kunnen doen. Hun huwelijk was gezegend met vier kinderen, die al heel goed gevoelden, hoe veel Grootvader en Grootmoeder van hen hielden. Geen wonder dus, dat ouders, kinderen en kleinkinderen elkaar dikwijls zagen en, als woonden zij onder één dak, alle lief en leed te zamen deelden.

Schier geen dag ging voorbij, waarop niet de dokterskoets vóór het huis van den ouden heer Van der Ster stilhield. Kon de dokter zelf niet komen, dan kwam toch altijd zijne vrouw of een van zijn kinderen even vragen, hoe het den grootouders ging.

Wanneer het zomer was, verschaftte de tuin aan de kinderen een onuitsprekelijk genoegen. In den langen winter zagen zij meermalen met reikhalzend verlangen uit naar den tijd, waarin de tuin der grootouders hun weder tot speelplaats zou kunnen dienen. Hoe lang zij dikwijls wachten moesten, omdat de lente niet aanstonds lenteweêr medebrengt, zoo brak de begeerde tijd toch eindelijk aan.

Gelijk wij reeds in het begin van ons verhaal gezegd hebben, was de vurig begeerde lente opnieuw verschenen. De bloemperken prijkten nog wel niet in hun volle pracht, evenmin als de boomen in hun vollen bladerdos,

maar de kinderen stoorden zich daaraan niet en hadden geen geduld meer om langer te wachten. Vroolijk huppelden zij over de paden en gaven in luide kreten lucht aan hun blijdschap en bewondering.

„Grootmoeder!” riep de negenjarige Willem, de oudste van het viertal, „Grootmoeder! mogen wij aan de kippen wat eten brengen en eens zien, of er ook eieren in het hok liggen?” Toen Grootmoeder dat verzoek had toegeestaan, liepen de kinderen haastig naar de keuken om aan Maartje, de oude dienstbode, te vragen, of zij hun wat eten voor de kippen wilde geven; en toen deze hun op een schotel een weinig brood en fijn gemaakte aardappelen gegeven had, brachten zij dat naar het hok, waar zij door de kippen met een luid gekakel werden ontvangen, hetgeen voor de kinderen een bewijs was, hoe welkom zij waren.

Toen de kinderen met den schotel vol eten door den tuin liepen, vermoedden ze niet, dat al hun bewegingen werden gadeslagen door een tweetal treurige, groote blauwe oogen. Hoe konden zij het ook weten, dat een ongelukkige knaap, op een ongezellig koud dakkamertje gezeten, met zijn gansche hart hen benijdde? Die arme, kleine Doris! Nooit in zijn leven had hij vroolijk kunnen dartelen en spelen zooals de andere jongens. Ach, hoe zelden vertoonde zich een blijde glimlach op zijn droevig gelaat! Hoe vele jaren had hij al gezeten op het hooge stoeltje vóór het raam, van waar hij meermalen de spelen der levenslustige kinderen gadesloeg! Elken morgen nam hij zijn oude zitplaats in, om die des avonds, wanneer hij naar bed werd gedragen, weder te verlaten. Behalve hetgeen elk kind, rijk of arm, van noode heeft: voldoende voedsel, warme kleeding en liefdevolle opvoeding, miste hij nog het gebruik van zijn beide beenen, zoodat de kleine ruimte, welke de tuin van den heer Van der Ster besloeg, zijn geheele wereld uitmaakte.

Doris' vader was reeds vele jaren geleden gestorven,

zoodat hij zich dezen weinig herinnerde, en zijn moeder ging elken dag uit om in haar werkhuizen voor zich zelf en haar kinderen den kost te verdienen. Zij scheen alleen te leven voor haar werk en te denken, dat, als zij haar kinderen maar te eten gaf en geen schulden maakte, zij alles deed, wat God en de menschen van haar konden verlangen. Behalve Doris, die tien jaren oud was, bezat zij nog een meisje van twaalf jaren, Bertha genaamd, wier voornaamste taak het was om, tijdens moeders afwezigheid, op Doris te passen en zoo-veel mogelijk de kleine huishouding in orde te houden. Dan waren er nog twee kleinere kinderen van zeven en acht jaren, die over dag naar school gingen. Door hard te werken bracht moeder Van der Schuur het zóó ver, dat zijzelf en haar kinderen er knap uitzagen en hun dagelijksch brood hadden.

De Heere Jezus heeft Zijn discipelen geleerd te bidden niet om overvloed, maar om hun dagelijksch brood. Daarmede zouden zij vergenoegd zijn. Omdat evenwel voor het huisgezin van de weduwe Van der Schuur het gebed een onbekende zaak, en de Heer zelf een vreemdeling was, zoo behoefde niemand zich te verwonderen, dat de kleine Doris zich niet tevreden en gelukkig gevoelde in zijn lot. Terwijl zijn oogen de blijde, gezonde kinderen volgden, kwam in zijn hart de gedachte op, dat *zij* toch wel veel gelukkiger moesten zijn dan *hij*. Nu, een gelukkig leven had hij voorzeker niet. Zijn moeder beschouwde hem eigenlijk als een lastpost, die wel nooit zijn eigen kost zou gaan verdienen. Zijn zusjes waren wat vriendelijker voor hem, maar lieten hem toch veel aan zijn lot over: ze konden immers met zulk een ziekelijken, in zichzelf gekeerden broër niet spelen en stoeien.

Was er dan niemand, die zich het lot van dezen armen knaap aantrok? Helaas, nog nooit had Doris hooren spreken van een Vader, die in de hemelen woont; die

de menschen liefheeft en al hun wegen met wijsheid bestuurt, zelfs die van het kleinste kind. Nog nooit had iemand hem gesproken van een Zaligmaker, die voor goddeloozen gestorven is, en voor al de Zijnen een plaats in Zijns Vaders woning bereidt. Hij wist het niet, dat hij een onsterfelijke ziel bezat, en dat dit leven ons gegeven is tot een voorbereidingsschool voor de eeuwigheid. Hij wist het niet, dat er een hemel is, waarin geen zonden en derhalve geen ziekten, geen smarten, geen dood meer zullen zijn; en daarom, omdat hij dit niet wist en zich daarmee niet troosten kon, was hij zoo diep ongelukkig.

En nu was er nòg iets treurigs bij gekomen. Sinds veertien dagen lag Moeder ziek te bed, zoodat zij met den besten wil niet uit werken kon gaan. Vele spaarpenningen bezat zij niet. De weinige, die zij had, waren spoedig opgeteerd, zoodat bittere armoede in het huisgezin heerschte. Toen nu Doris de kinderen van Dokter Van der Ster met den schotel vol eten naar het kippenhok zag gaan en eenige oogenblikken later terugkeeren met een mandje, waarin vijf heerlijke versche eieren lagen, keerde hij het hoofd om en zag niet meer naar den zonnigen tuin, maar keek met mistroostigen blik de kamer zijner moeder rond. Daarin bevond zich echter weinig, of liever, niets, dat hem kon opbeuren en tot vroolijker gedachten stemmen. Zijn moeder lag te bed en sliep. Bertha, die ook den moed liet zakken, zag hem droevig aan en zeide: „Ach, Doris, waarom komt er niet eens een dokter naar Moeder zien? Misschien zou zij dan spoedig herstellen, maar nu wordt zij maar niets beter.”

„Bertha, gij moet een dokter gaan roepen,” antwoordde Doris, die volkomen het gevoel van zijn zusje deelde. „Als ik loop kon,” ging hij voort, „zou ik bij elken dokter aanbellen en hem vragen, of hij met mij mede wilde gaan naar Moeder. Zou er in de geheele stad geen

enkele zijn, zoo goed en vriendelijk, dat hij naar mij wilde luisteren en met mij medegaan? Maar waarom kan ik toch niet loopen; waarom moet ik toch altijd op mijn stoel blijven zitten, terwijl anderen overal kunnen heengaan, waarheen zij willen?"

Deze laatste woorden sprak hij op spijtigen toon uit, terwijl het aan zijn stem merkbaar was, dat hij met moeite zijn tranen bedwong. Niet dikwijls openbaarde de arme knaap de gedachten van zijn hart; maar op dat oogenblik, waarop hij zoo gaarne ware heen gegaan om een dokter voor zijn moeder te roepen, voelde hij in bijzondere mate de ellende van zijn toestand.

Toen Bertha zag, hoe bedroefd haar broertje werd, gevoelde zij eensklaps zulk een medelijden met hem, dat zij naar hem toekwam, haar armen om zijn hals sloeg en hem troostte met de woorden: „Kom, Doris! als ge wat grooter en sterker zult zijn geworden, zult ge nog wel leeren loopen. Wie zegt, dat ge altijd zoo ongelukkig moet blijven? *Gij* kunt nu de straat wel niet opgaan, maar *ik* zal dit doen en niet eér terugkomen, voordat ik een dokter bij mij heb. Vindt ge dat niet goed? Moederlief zal dan spoedig beter worden; wees nu niet meer zoo bedroefd."

Een weinig vertroost door de vriendelijke woorden van zijn zusje en door hoop op herstel, welke zij hem gaf, wischte Doris zijn tranen af en poogde een vroolijk gezicht te zetten.

Zonder toestemming van haar moeder te vragen, die nog steeds sliep, ging Bertha de donkere smalle trap af en stond weldra op de straat, die door een helderen zonneschijn werd verlicht en verwarmd. Waar *nu* echter heen? Het kwam haar het beste voor, om niet veraf te gaan zoeken. Zij keek nu nauwkeurig rechts en links rond, of niet op een van de vele bordjes op de deuren de naam van een dokter te lezen stond. Wel honderd namen had zij gelezen, toen zij eindelijk tot haar groote blijdschap een naambordje ontdekte, waarop met duide-

lijke letters de woorden geschreven stonden: „Dr. N Arts.” Zij bedacht zich niet lang en schelde vol moed aan. Maar ach! hoe zou zij in haar hoop teleurgesteld worden! Zij zou ondervinden, dat iemand, die de kundigheden en de macht om te helpen bezit, niet altijd den lust en de liefde daartoe heeft.

Geruimen tijd moest Bertha wachten in het voorportaal te midden van eenige mannen, vrouwen en kinderen, die elk hun beurt afwachtten om door den dokter geholpen te worden. Toen eindelijk de laatste was heengegaan, mocht ook zij boven komen. Terwijl de dokter op zijn horloge keek, vroeg hij haar ongeduldig, wat zij bij hem kwam doen, waarop Bertha hem haar verlangen te kennen gaf.

„Is uw moeder in een ziekenfonds?” beet de dokter haar toe. Op deze vraag antwoordde Bertha ontkennend, terwijl zij er bijvoegde, dat haar moeder, zoodra zij hersteld zou zijn, voorzeker zoo spoedig mogelijk de rekening zou betalen.

„Hoor eens, meisje!” ging de dokter voort, „zulke praatjes ken ik wel, maar ik houd mij er niet mee op; ga naar een ander en kom bij mij niet meer terug. Zeg aan je moeder, dat, als ze weêr beter is, zij in een fonds moet gaan. Ga nu heen!”

Arme Bertha! Met langzame schreden verliet zij het huis; alle hoop was haar ontnomen. Zou zij het nog wagen bij een anderen dokter aan te schellen? Hoe teleurgesteld zou Doris zijn; en hoe lang zou het nog duren, eer Moeder beter werd, wanneer er geen dokter bij haar kwam. Bertha was zóó bedroefd en terneergeslagen, dat zij geen goed bezat om het straatje in te gaan, waarin zij woonde, en naar huis terug te keeren. Maar waarheen zou zij dán gaan? Zij wist het zelve niet. Zonder eigenlijk te weten, wat zij deed, zette zij zich neder op de stoep van den heer Van der Ster en overdacht, wat haar nu verder te doen stond. Zonder

dat zij dit merkte, werd achter haar de deur van het huis geopend en traden Dokter Van der Ster en zijn vrouw, die hun ouders een bezoek hadden gebracht, naar buiten. Dezelfde vroolijke kinderen, die Doris een oogenblik te voren in den tuin had zien spelen, volgden hen op den voet. Hun luide stemmen deden haar opkijken. Dadelijk stond zij op om het gezelschap voorbij te laten gaan, en zag, hoe de jongste twee kinderen elk een hand van hun moeder grepen en zoo met haar medegingen. Daarop volgde de dokter, zijn oudste twee kinderen bij de hand houdende.

„Dag, beste kind!” zeide de jonge dokter tot Bertha. „Rust ge wat uit? Ga nu maar weer zitten.”

Wat was het, dat Bertha plotseling deed moed grijpen? Was het de vriendelijke stem, die haar toesprak, of het vriendelijk oog, dat haar aanzag? Hoe dit zij, — zij liet geen tijd voorbijgaan, maar vroeg beleefd en vrijmoedig, niet wetende, dat die goede heer zelf dokter was: „Mijnheer! kunt u mij niet zeggen, waar een dokter woont, die mij niet zal wegsturen? Mijn moeder is ziek, en Doris en ik zouden zoo gaarne zien, dat zij beter werd.”

„Maar kind!” antwoordde de heer Van der Ster, „is er dan nog geen dokter bij uw moeder geweest, en heeft er een u weggestuurd? Zeg mij eens: waar woont ge? Wijs mij den weg maar; dan zal ik met u medegaan en zien, wat ik voor uw moeder doen kan. Ik ben ook dokter, weet ge?”

Vroolijk ging Bertha vóór hem uit, nadat de heer Van der Ster eerst zijn twee kinderen bij zijn vrouw had gebracht. Het meisje en haar vriendelijke helper gingen nu beiden het nauwe straatje in, stegen de steile donkere trap op en stonden weldra in de kleine kamer en bij het ziekbed der arme vrouw.

„Moeder!” riep Bertha uit, terwijl zij de bedgordijnen wegschoof, „Moeder! hier is de dokter.”

Vrouw Van der Schuur was juist ontwaakt uit haar

korte sluimering en staarde met verwondering den vreemden heer aan.

„Wel, vrouwtje!” vroeg de dokter, „hoe gaat het u? Uw dochtertje heeft mij verteld, dat ge al sinds enkele weken niet in orde zijt.” Met deze woorden nam hij een stoel, zette zich bij het bed neder en sloeg de kranke nauwkeurig gade.

Op bitteren en scherpen toon, die den geneesheer deed zien, dat haar ziel nog kranker was dan haar lichaam, antwoordde vrouw Van der Schuur: „Nee, ik ben lang niet in orde, . . . ik heb de tering, . . . ik zal spoedig dood gaan, . . . ik weet dit kostelijk goed. Met mijn geheele familie is het zoo afgelopen en nu ben ik aan de beurt.” Nadat zij deze woorden, telkens afbrekende, had uitgesproken, wendde zij met een diepen zucht het hoofd een weinig van haar bezoeker af.

Met een blik van diep medelijden zag de geneesheer de zieke vrouw aan, want hij vreesde, dat haar woorden maar al te veel waarheid bevatten, en dat zij werkelijk aan die vreeselijke ziekte leed, die langzaam, maar zeker, zonder eenig mededoogen te kennen, haar slachtoffers ten grave sleept.

„Zóó moet ge niet spreken,” gaf hij haar na eenige oogenblikken ten antwoord, „ge moogt niet morren en opstaan tegen God, die . . .”

„Ja, ja, ik weet al, wat gij zeggen wilt,” viel de zieke den spreker in de rede, „gij wilt zeggen, dat ik tevreden moet zijn, . . . maar dat kan ik niet, . . . en dat wil ik ook niet, want ik heb niets dan ellende in mijn leven ondervonden . . . en het eind zal zijn, dat ik nu ook nog in armoede zal moeten sterven. Als er een God bestaat, die zorgt, dan zorgt Hij bepaald alleen voor rijke en gelukkige menschen, zooals gij, maar niet voor arme, ongelukkige tobberds, zooals ik en mijn kinderen zijn.”

„Ik geloof wel, dat gij veel verdriet en zorg in uw leven hebt gehad,” hernam de heer Van der Ster, „maar

toch weet ik, dat God de Heer u, evenals mij, liefheeft. Hebt gij er nooit acht op gegeven, dat God in Zijn Woord zich zoo dikwijls richt tot de armen, nooddruffigen en ellendigen? Ik wil u aan een woord herinneren, dat gij niet moogt vergeten, maar telkens in u zelf moet herhalen, als ge hier zoo in stilte nederligt. Het staat geschreven in Psalm 72 en luidt: „Hij zal den nooddruffige redden, die daar roept, mitsgaders den ellendige, en die geen helper heeft.” Gij kunt nog zeer gelukkig worden, als gij maar tot den Heer om uitkomst wilt roepen.”

„Kan ik nog gelukkig worden?” vroeg de zieke. „Dan zou er wel een wonder moeten gebeuren, en aan wonderen . . .” „En aan wonderen gelooft ge niet, wilt ge zeggen, nietwaar?” viel de dokter haar in de rede.

De zieke vrouw mompelde nog enkele woorden binnensmonds, die haar bezoeker niet kon verstaan; maar deze nam zich voor, het ongelukkige gezin niet aan zich zelf over te laten. Toen keerde hij zich van het ziekbed af en wendde zijn oogen naar Doris, die nog altijd op zijn stoel vóór het raam zat en geen oog had afgewend van den bezoeker. Op deelnemenden toon vroeg hij hem: „Wel, mijn jongen! gevoelt ge u ook niet gezond? Ge ziet er niet uit als andere jongens. Uw wangen moesten wat frisscher en rooder zijn. Vertel mij eens, wat ge zoo al . . .”

Maar de zieke moeder liet haar ongelukkig kind geen tijd en gelegenheid om te antwoorden. Op denzelfden wreveligen toon van een oogenblik te voren zeide zij: „Er is in de geheele wereld geen ongelukkiger kind dan die jongen; hij heeft nooit kunnen loopen en is mij altijd een blok aan het been geweest. Hij is zichzelf en iedereen tot last. Ik zal nooit iets aan hem hebben.”

„Arm kereltje!” sprak de dokter, „en is er nooit iets aan hem gedaan? Heb ge nooit met iemand geraadpleegd? Dit ware wel noodig geweest.”

„Iets aan hem gedaan? Met iemand geraadpleegd? Och, neen,” hernam de moeder, „ik had niet gedacht, dat de stumperd nog zoo oud zou zijn geworden. Iedereen zeide, dat hij er een was voor het kerkhof. Jaren geleden zeide de armendokter reeds, dat hij er niets aan kon doen, en dat ik aan hem nimmer iets zou hebben.”

„Nimmer iets aan hem zou hebben!” Waarom wendde de kleine Doris zijn hoofd af, toen zijn moeder deze woorden uitsprak, welke hij niet voor de eerste maal in zijn leven hoorde? Een onuitsprekelijke smart gevoelde hij in zijn hart, als hij dacht, hoe het in de oogen der menschen maar het beste was, dat hij hoe eér hoe beter naar het kerkhof gebracht werd, want *dan* zou hij zijn moeder niet meer tot last en tot een blok aan het been kunnen zijn.

De harde woorden der vrouw troffen ook den dokter. Deze dacht aan zijn eigen kinderen, die in zijn vrouw zulk een teeder zorgende moeder bezaten. Den ongelukkigen knaap en zijn nog ongelukkiger moeder in zijn hart den Heer aanbevelende, vertrok hij, na vast beloofd te hebben spoedig te zullen wederkomen. En tot groote vreugde van Doris deed hij dit ook meermalen.

Behalve de bezoeken van den dokter, bestond er voor den arme knaap nóg iets, dat hem gedurig verblijdde: hij stond op zulk een goeden voet met de kinderen van den heer Van der Ster. Wanneer deze in den tuin hunner grootouders speelden, keken zij dikwijls naar boven, waar Doris zat, en knikten hem vriendelijk toe, waarmede zij wilden zeggen: „wij kennen u wel en zijn beste vrienden van elkaar.” Een bos van genoeg kleurde zijn gelaat, als hij die kleine bewijzen van vriendschap ontving. Een lezer of lezeres vraagt nu misschien: „Hoe hadden de kinderen van den dokter en Doris elkaar zoo leeren kennen?” Dit wil ik u gaarne mededeelen.

Toen de heer Van der Ster na zijn eerste bezoek bij vrouw Van der Schuur thuis kwam, kon hij niet nalaten

alles aan zijn vrouw te vertellen, wat hem wedervaren was. Nadat zijn verhaal ten einde was, voegde hij er met een zucht bij: „Hoe gaarne zou ik het ongelukkige gezin, dat in volslagen onbekendheid met God en Zijn Woord leeft, willen onderrichten in den weg der zaligheid, maar helaas! ik heb daarvoor geen tijd. Ik kan hun wel den weg naar den hemel wijzen en eenige troostwoorden toespreken, maar hun niet, zooals dat behoort, geregeld mededeelen al die groote daden van macht en liefde, welke onze Heiland heeft verricht. Er moest iemand kunnen gevonden worden, die dät wilde doen.”

„Kleine potjes hebben soms groote ooren,” zegt men wel eens van kinderen, die meer acht geven op de gesprekken van groote menschen, dan deze vermoeden. Alzoo hooren kinderen dikwijls dingen, die zij *niet* moesten hooren; dingen, die hun ziel niet anders dan schade kunnen doen. Maar somtijds kan het hun goed te pas komen, dat zij scherp luisterende ooren hebben. Dit laatste was in ons verhaal het geval. Willem, de oudste zoon van den dokter, had elk woord opgevangen. Daar ook in dít geval de appel niet ver van den boom was gevallen, werd zijn hart met even groot medelijden vervuld bij al, wat hij hoorde, als waarmede dat van zijn vader was vervuld geworden bij al, wat deze gezien had. „O,” dacht Willem, „hoeveel gelukkiger ben ik toch dan Doris: ik heb ouders, die mij liefhebben en mij alles geven, wat ik noodig heb; ik ben gezond en kan vlug loopen. Arme jongen! ik wilde, dat ik iets voor hem kon doen; maar wat zou *ik*, nog zoo jong, kunnen doen? Grietje, de keukenmeid, zegt wel honderd maal op één dag, dat jongens voor niets deugen dan om de menschen in den weg te loopen en uit hun humeur te brengen. Ach, ware ik toch maar groot, zooals Vader, — hoeveel zou ik *dán* kunnen doen!” Terwijl hij zoo daarover nadacht, werd hij hoe langer hoe meer droevig gestemd. Zijn ouders vervolgden wel hun gesprek, maar Willem

luisterde er niet meer naar; alleen hoorde hij nog, hoe zijn vader, opstaande, tot zijn moeder zeide: „Ja, vrouw! het is volkomen waar: er moest iemand zijn; die met die menschen van tijd tot tijd eens sprak en hun wat voorlas. Ik zelf zou dit gaarne doen, maar ge weet, hoe druk ik het in deze dagen heb. Ik wil hen wel geregeld bezoeken en een enkel woord tot hen spreken, maar die menschen hebben meer noodig dan dat. Zij moeten weten, wat de Heer Jezus ook voor hen gesproken en gedaan heeft. Maar wie heeft den tijd en den lust om dit werk op zich te nemen?”

Na deze woorden groette dokter Van der Ster zijn vrouw en zoon en ging heen. Willem bleef zitten nadenken, totdat zijn moeder hem er aan herinnerde, dat het voor hem tijd werd om ter ruste te gaan. Zijn vader had gezegd, dat het voor de arme vrouw en haar kinderen zoo hoog noodzakelijk was, dat zij Gods Woord leerden kennen. Had zijn vader te weinig tijd om veel met hen te spreken, — zijn zoontje daarentegen had tijd in overvloed. Op Woensdag en Zaterdag was het des namiddags geen school voor Willem, terwijl hij ook al zijn avonden vrij had. Hoe gemakkelijk kon hij dus elken dag een half uurtje naar vrouw Van der Schuur gaan, om haar en haar kinderen iets voor te lezen en wat met hen te spreken. Als Vader en Moeder dit maar goed zouden vinden, maar hieraan twijfelde hij niet. En dan zou heel spoedig de Paaschvacantie komen: dus hij bezat tijd en gelegenheid genoeg, en de lust ontbrak hem ook niet, want, al was hij een woelige, knaap, hij wenschte toch niets vuriger dan naar den wil des Heeren te leven. Wel vergat hij meermalen zijn voornemen om steeds zijn plicht te doen en gehoorzaam te zijn, maar het berouw volgde toch altijd spoedig op de verkeerde daad. Hij vroeg zich nu af: Zouden vrouw Van der Schuur en Doris wel naar hem willen luisteren? Het scheen hem goed toe om alles, wat hij dacht, aan zijn moeder te

vertellen en haar raad te vragen. Hij deed dit dan ook, Het behoeft nauwelijks gezegd te worden, dat mevrouw Van der Ster zich hartelijk verheugde over het voornemen van haar zootje en in haar hart den Heer smeekte hem steeds lust en kracht te geven tot alle goed werk. Zij bad ook voor het huisgezin van vrouw Van der Schuur, dat God daarin met Zijn Heiligen Geest wilde komen wonen en werken, opdat moeder en kinderen in Hem mochten leeren gelooven en Hem liefhebben.

In het begin gevoelde Willem zich niet op zijn gemak bij Doris en zijn moeder; maar toen hij enkele keeren bij hen was geweest en bemerkte, hoe blij Doris was, wanneer hij kwam, ging hij gaarne naar hen toe. Zoo goed en zoo kwaad als hij dit kon, sprak hij tot Doris over God, die den hemel en de aarde heeft geschapen; en over Jezus, die gekomen is om te zoeken en zalig te maken wat verloren is. Hij nam steeds zijn kinderbijbel mede, dien hij van zijn ouders op zijn verjaardagen geschenke had gekregen en las Doris en zijn moeder daaruit voor. Zoo hoorde die arme jongen langzamerhand vele heerlijke geschiedenissen uit het Oude en Nieuwe Testament. O, hoe gretig luisterde Doris toe; hoe verlangde hij reeds des morgens naar Willems komst!

Op zekeren Zaterdag, en wel op dien, welken wij gewoon zijn aan te duiden met den naam van „Stillen Zaterdag”, omdat de gestorvene Heiland op dien dag in het graf nederlag en rustte van al Zijn arbeid, moeite en lijden, bevonden zich de kinderen van dokter Van der Ster weder in den tuin hunner grootouders. Doris zat, als altijd, op zijn oude plaats vóór het raam, maar zijn moeder lag nog steeds te bed. Haar krankheid scheen van haar niet te zullen worden weggenomen. Integendeel, hoewel de dokter alle moeite aan haar besteedde, elken dag haar opzocht en zelfs vele versterkende middelen haar stuurde, zoo ging zij toch snel achteruit. De vroolijke kinderstemmen bereikten Doris'

ooren. Vol belangstelling volgden zijn oogen al hun bewegingen. Zie, daar gingen zij weder naar het kippenhok en keerden daarvan terug met een mandje, waarin wel acht of tien glinsterend witte eieren lagen.

Geen kwartier later werd de kamerdeur van vrouw Van der Schuur geopend en trad Willem met hetzelfde mandje eieren in zijn hand binnen. „Ik kom u wat eieren brengen, daar het morgen Paaschfeest is,” sprak hij. „Grootmoeder zeide, dat zij u en uwe moeder goed zullen doen.”

Met deze woorden zette hij het mandje neder, ging zacht naar het bed van de zieke vrouw toe en vroeg haar deelnemend: „Hoe gaat het u?”

„Het gaat nog al,” antwoordde de kranke. „Ik hoorde u zoeven tot Doris zeggen, dat het morgen Paaschfeest is. Vroeger was dat mijn beste tijd, weet ge, maar nu kan ik niets doen.”

„O, Paaschfeest is ook een goede tijd,” gaf Willem aanstonds ten antwoord. „Paaschfeest is een heerlijk feest, vindt ge dat ook?”

„Och, ik bedoel het feest zelf niet, maar meer de dagen, die er op volgen,” hernam vrouw Van der Schuur. „Dan zijn de menschen aan de schoonmaak, en er is goed wat te verdienen, maar nu . . . nu komt daarvan niets in.” Terwijl zij zoo terugdacht aan de dagen, waarin zij werken en verdienen kon, gevoelde zij weer al het bittere van haar lot; maar Willem, die als een echte, onbezorgde jongen haar gedachtengang niet had kunnen volgen, riep uit: „Het Paaschfeest blijft toch echter een heerlijk feest!” Daarop ging hij weder naar Doris toe, die reeds een goede kennis van hem was geworden. „Zijt gij niet blijde, dat het morgen Paaschfeest is?” vroeg hij hem.

„Vertel er mij iets van, Willem!” antwoordde Doris.

Dit behoefde hij Willem geen twee keeren te vragen. Dadelijk nam deze een stoel en zette zich naast zijn

ongelukkig vriendje vóór het raam neder. „Doris!” zeide hij, „morgen is het de dag, waarop wij herdenken, dat de Heere Jezus Christus uit de dooden is opgestaan, waardoor het voor ons duidelijk bewezen is, dat Hij de Zoon van God is.”

„Maar hoe kon dat?” vroeg Doris verwonderd; want, hoewel hij nooit iets geleerd en den dood nooit van nabij gezien had, meende hij toch wel gehoord te hebben, dat, wie eenmaal gestorven was, ook onherroepelijk in het graf bleef en tot verderf overging. Dat iemand uit het graf levend was te voorschijn gekomen, ging natuurlijk ook *zijn* verstand te boven.

„Wel,” antwoordde Willem, „Jezus kon uit de dooden opstaan, omdat Hij, gelijk ik u reeds gezegd heb, de Zoon van God was.”

„Maar,” vroeg Doris verder, „als de Heere Jezus uit het graf is opgestaan, dan leeft Hij zeker nu nog op aarde, nietwaar? Waar ergens woont Hij? Weet gij dit ook?”

„Hij is nu niet meer op aarde,” luidde Willems antwoord, „want Hij is opgevaren naar den hemel. Dáár woont Hij nu; maar voordat Hij heenging van hier, gaf Hij aan zijn discipelen de belofte, dat Hij met hen zou zijn al de dagen tot het einde der wereld. Alhoewel Hij nu in den hemel is, en wij op aarde zijn, zoo ziet Hij ons toch allen en hoort naar ons, als wij tot Hem bidden. Ook helpt en troost Hij allen, die Hem liefhebben.”

„Maar daarvan begrijp ik niets,” zeide Doris langzaam. „Och, vertel mij nog meer van dien liefderijken Heer. Waartoe kwam Hij op aarde? Hoe kwam het dat Hij stierf aan een kruis? Staat dit alles in uw bijbel te lezen?”

Willem dacht een oogenblik na. De heerlijke waarheden, die hij van zijn vroegste jeugd uit den mond van zijn ouders had vernomen, waren hem zóó bekend geworden en schenen in zijn oogen hem zóó natuurlijk toe, dat hij

haast niet begrijpen kon, dat een ander ze niet kende of er zich over verwonderde. In dit kleine armoedige kamertje; in het gezelschap van deze doodzieke vrouw en van dezen ongelukkigen, onwetenden knaap, die hem met verlangende blikken aanzag, gevoelde hij meer dan ooit den troost en de blijdschap, welke de opstanding van Jezus ons aanbrengeu. „Hoe was het mogelijk geweest,” dacht hij bij zichzelf, „dat hij deze geschiedenis meer dan eenmaal met onbewogen hart had aangehoord?”

„Moeder zegt,” vervolgde Willem, „en dit is ook waar — dat wij allen zondaars zijn, die onzen eigen boezen wil doen in plaats van den wil van God, die altijd goed is. Wij zouden eeuwig buiten Gods gemeenschap moeten leven, en zouden nooit bij Hem in den zaligen hemel kunnen komen, indien Hij uit liefde Zijn eeniggeboren Zoon niet had gezonden om ons, zondaars, te zoeken en te redden van het verderf. Voor onze zonden heeft Jezus geleden; en aan het kruis is Hij gestorven, opdat wij vergeving van al onze zonden zouden verkrijgen. Moeder zegt, dat Jezus ons zeer lief heeft, want het ergste kwaad heeft Hij van de menschen verdragen. In den hof van Gethsémané hebben zij Hem gevangen genomen en gebonden; vervolgens Hem naar den rechter gebracht en Hem ter dood veroordeeld; daarna Hem geslagen en gegeeseld en eindelijk Hem aan het kruis met scherpe pennen vastgenageld. En hoewel de menschen Hem dit alles aandeden, heeft Hij hen niet vervloekt, maar voor hen nog gebeden tot God: „Vader! vergeef het hun, want zij weten niet, wat zij doen.” Toen Hij nu tengevolge van al die martelingen gestorven was, hebben eenige discipelen Hem begraven. Zij waren allen bitter bedroefd, omdat zij meenden, dat zij Hem nimmer zouden wederzien; maar op den derden dag zond God een engel uit den hemel. Die engel wierp den steen van de opening van het graf

weg, zoodat dit geopend werd. Toen stond Jezus op en verscheen levend aan Zijn discipelen en discipelinnen. Hun droefheid was toen spoedig veranderd in groote blijdschap. — En als wij in Jezus gelooven en Hem liefhebben, dan zullen ook wij leven, al zijn wij ook gestorven, namelijk leven bij Hem in den hemel.”

Willem hield een oogenblik met spreken op, maar ging, omdat Doris niets zeide, alhoewel deze hem met groote verwonderde oogen aanzag, weder voort: „Vader zegt, dat allen, die bij Jezus in den hemel wonen, volkomen en eeuwig gelukkig zijn. Doris! als gij den Heere Jezus wilt lief hebben, zult ge daar óók eenmaal komen en niet meer ziek noch zwak zijn. Het staat in den bijbel, dat in den hemel geen leed, geen moeite, geen pijn, geen dood meer zijn zal, maar wij zullen er wezen als de engelen Gods.”

„En Moeder?” vroeg Doris haastig.

„Uw moeder,” antwoordde Willem, „wil Jezus daar ook brengen.”

„O, dat is heerlijk,” riep Doris uit, „dat is heerlijk!” Een blijde glans verhelderde zijn gelaat, hoewel slechts voor een oogenblik. Op veel zachter toon hernam hij: „Maar kunnen moeder en ik, en mijn twee zusjes en broërtje wel ooit gelukkig worden? Moeder zegt altijd: „Als *wij* nog eens uit den nood gered en gelukkig zullen worden, dan mag er wel een wonder gebeuren.”

„Ja, dat moet ook,” antwoordde Willem, „maar God doet immers wonderen? Voor Hem is geen ding onmogelijk. In onzen Kinderbijbel hebben wij het gelezen, nietwaar, hoe het volk Israël uit Egypte is verlost geworden. De Israëlieten konden zich zelve niet bevrijden, want de Egyptenaren waren te talrijk en te machtig, maar God heeft dat gedaan. Was dat geen wonder? En de opstanding van Jezus was toch ook een wonder, Doris!”

„Ja, maar zouden ook nú nog wonderen gebeuren?” bracht Doris in het midden.

„Ik geloof dat wel,” was Willems antwoord. „Vader zegt, dat, als wij onze oogen goed gebruiken, wij nog dagelijks wonderen zien geschieden. Toen wij laatst eieren aten, nam Vader er een in de hand en zei: „Kinderen! kunt ge begrijpen, hoe uit een ei een kuikentje kan te voorschijn komen? Dat is inderdaad een wonder. Gods grootheid en macht ziet ge zelfs in een ei. Geen mensch kan in iets het leven brengen, — God alleen doet dit.” Doris! als ge eens bij Grootvader en Grootmoeder in den tuin kondet komen, dan zoudt ge in een hok eenige kuikentjes kunnen zien; die alle zijn te voorschijn gekomen uit zulke eieren, als daar in het mandje liggen. Hoe dit alles in zijn werk gaat, weet ik niet; zelfs Vader, die zoo knap is, weet het niet. Uw moeder zegt, dat God een wonder zou moeten doen om haar en u allen gelukkig te maken. Bid dan, dat God ook *dit* wonder moge doen.”

Willem had uitsluitend tot Doris gesproken en niet vermoed, dat de zieke vrouw in de bedstede met even groote belangstelling naar zijne woorden geluisterd had als haar zoontje. De heerlijke waarheden, welke hij op zijn kinderlijke wijze aan Doris getracht had duidelijk te maken, waren in de wanhopige ziel der kranke nedergedaald als malsche regendroppels op het door de felle zonnestralen uitgedroogde land. Toen eenige weken te voren Willems vader haar voor de eerste maal een bezoek had gebracht, had zij met een hart vol bitterheid en in opstand tegen God op scherpen toon gezegd: „Ik weet wel, dat ik de tering heb en sterven moet.” Toen had zij God, die ons aller levenslot met wijsheid bestuurt, nog gehouden voor een onrechtvaardig God, die anderen veel goeds gaf, maar haar en haar kinderen te kort deed. Had zij niet, van dat zij nog een kind was af, moeten sloven en slaven om aan den kost te komen? En wat had al haar werken haar gebaat? Niets. Nog in de kracht van haar leven zijnde, was zij

door een onzichtbare hand op het ziekbed nedergeworpen; het schrikbeeld van te moeten borgen en bij de menschen schulden te moeten maken, was niet meer weg te jagen; een langdurig ziekbed zou haar deel zijn. Zij wist het zeer wel, dat eindelijk de dood zou komen, en dat zij zou worden weggedragen naar het donkere graf, waarheen reeds haar man was weggebracht geworden. Naar de weinige, maar hartelijke woorden, welke dokter Van der Ster tot haar placht te spreken, had zij ook wel geluisterd, doch haar weerspanning gemoed had er zich met geweld tegen verzet. Maar thans, terwijl zij zoo stil nederlag en luisterde naar de woorden van den knaap, die tot haar kind sprak over de ontferming en liefde Gods voor ongelukkige, verloren zondaars en zondaressen, zooals ook zij er eene was; terwijl zij hoorde, hoe de Heer den dood had overwonnen en nu als Vorst des levens al den Zijnen het eeuwige leven verzekert, — thans smolt de ijskorst om haar hart, en begon zij te smachten naar een beter goed en naar een beter leven, dan de wereld geven kan. Het weinige aardsche geluk, dat zij nog bezat, voelde zij in die oogenblikken onder haar wegzinken. Toen Willem opstond om heen te gaan, grepen haar zwakke vingers zijn stevige kleine hand vast. „Kind!” vroeg ze op dringenden toon, „zou aan mij ook nog zulk een wonder kunnen gebeuren? Ik heb in mijn geheele leven den Heer nooit gezocht, weet ge? Kind! zeg mij wat ge daarvan denkt.”

De oogen der vrouw, die hem zoo angstig aanstaarden, en haar stem, die zoo gejaagd klonk, brachten Willem wel wat in de war, zoodat het een enkel oogenblik duurde, voordat hij haar antwoord gaf. Eindelijk zeide hij: „Vader zegt ons altijd, dat wij niet moeten wachten om tot den Heer te komen, tot wij ziek of oud zijn, maar dat wij Hem vroeg moeten zoeken: dan zullen wij Hem zeker vinden. Maar de Heer heeft toch ook nooit iemand verworpen, die tot Hem kwam, al was hij nòg

zoo ziek of zoo oud, — o ja, dit weet ik goed.”

Deze laatste woorden sprak hij op meer blijden toon uit; en op dienzelfden toon ging hij voort, terwijl hij onder het spreken al meer vrijmoedigheid verkreeg: „Ik weet het zeker dat Jezus ook naar u zal hooren. Toen Jezus aan het kruis hing, hing naast Hem een moordenaar, die zelf het erkende, dat hij een goddeloos man was en verdiend had, dat hij gedood werd. In zijn stervensure richtte hij zich tot Jezus en vroeg Hem: „Heere! gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn,” waarop de Heer hem antwoordde: „Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.” En die moordenaar is toen op dienzelfden dag naar het Paradijs gegaan. Maar vrouw Van der Schuur! nu moet ik weer gauw naar Grootmoeder toe. Doris! ik wou gaarne het mandje leeg maken. Zal ik de eieren in die kom leggen?”

Nadat Willem dit gedaan en Moeder en zoon vriendelijk „goedendag!” gezegd had, ging hij met zijn ledig mandje in de hand heen.

De Paaschzon wierp haar eerste stralen over het sluimerend aardrijk. Langzaam verhief zij zich in het Oosten en verdreef hoe langer hoe meer door haar licht de duisternis van den nacht. De gansche natuur ontwaakte. Waar het heldere zonnelicht doordrong, vergaten de voorjaarsbloemen den slaap en ontplooiden haar blaadjes. Ook tusschen de takken der boomen werd het levendig: de vogels hieven hun morgenlied aan. En ook de menschen ontwaakten, wreven zich den slaap uit de oogen en gordden zich aan tot hun dagtaak.

O, hoeveel licht en leven en warmte en vreugde brengt die heerlijke en lieflijke zon aan! Als de zon er eens niet ware.... hoe donker, doodsch, koud en droevig zou alles dan zijn! De zon wordt daarom te recht het beeld genoemd van Hem, die het licht en het

leven der wereld is. Als de Heere Jezus eens niet in deze wereld gekomen; als Hij eens niet ten derden dage uit het graf verrezen ware, — in welk een duisternis en ellende zouden wij dan nog verkeeren! Maar elke Paaschmorgen predikt ons: „De Zon der gerechtigheid is verrezen: Jezus Christus is opgestaan; Hij brengt u eeuwig licht, eeuwig leven en eeuwige vreugde aan.”

Dat Jezus dit doet, was ook zichtbaar in het stille kamertje van vrouw Van der Schuur. Toen de eerste stralen der Paaschzon door de ruiten naar binnen drongen, beschenen zij het gelaat eener stervende vrouw. Naast haar legerstede zat Doris op zijn hooge stoeltje. Den geheelen nacht had hij daar gezeten. Van tijd tot tijd sprak hij zacht tot zijn moeder enkele woorden. Dan verhelderde een glimlach haar uitgeteerd gelaat. In de laatste dagen, niet het minst in de laatste uren haars levens was het kind, dat zij altijd als een lastpost en als een blok aan het been had beschouwd, haar tot een onuitsprekelijken troost geworden.

„Vraag het nog eens, Doris!” vroeg de stervende vrouw op zachten, maar dringenden toon. Doris vouwde daarop de handen en bad langzaam en duidelijk: „Lieve Heere Jezus, denk aan moeder, zooals Gij gedacht hebt aan dien moordenaar aan het kruis; breng ook haar bij U in het Paradijs om daar eeuwig bij U te leven. Amen!” Zacht herhaalde de stervende de woorden: „Gedenk mijner, Heere Jezus! gedenk mijner.”

Weinige uren later werd er luid gescheld aan de deur van dokter Van der Ster. Het was het dochttertje van vrouw Van der Schuur, dat den dokter kwam verzoeken, of hij nog eenmaal bij haar moeder wilde komen. Terstond ging de dokter, die juist was thuisgekomen, mede, niet vermoedende, welk een vreugde hem wachtte bij de legerstede der stervende vrouw. Daar zou hij dezelfde blijdschap smaken, welke het deel is der engelen Gods in den hemel, wanneer op aarde zich een zondaar bekeert.

„Dokter!” stamelde de stervende vrouw, zoodra haar oog hem zag, „Dokter! ik kan niet heengaan, voordat ik u bedankt heb. Daarom liet ik u roepen. *Gij* zijt het geweest, die mij bekend gemaakt hebt met den Zalig-maker. Nu kan ik in vrede sterven: ik geloof, dat Hij op mijn gebed ook mij mijn zonden vergeven heeft en mij arme zondares tot Zich nemen zal.”

Enkele oogenblikken zweeg zij, als in gedachten verdiept. Daarop vervolgde zij langzaam, op elk woord nadruk leggende: „Hij is een God, die wonderen doet, ja, groote wonderen. Hij heeft mij, arm verloren schaap, dat naar Hem niet omzag, gezocht en gevonden; Hij heeft mij mijn zonden doen zien en die weggenomen. Ik, ontevreden vrouw, heb vrede gevonden en ga nu tot Hem. O, welke groote wonderen! Hoe zal ik Hem loven en danken!”

Met een blik vol onuitsprekelijke liefde en teederheid sloeg zij toen haar oogen op haar zoontje en zeide: „Vroeger wenschte ik altijd, dat hij zou worden weggenomen, maar nu dank ik God, dat Hij mij dit kind heeft laten behouden. Moge God voor mijn kinderen zorgen, wanneer ik er niet meer zijn zal. Dokter! wilt gij nog eens met mij den Heer danken voor Zijn wonderen, aan mij verricht? Welk een ellendige, beklagenswaardige vrouw was ik voorheen, en hoe is nu alles in mij door Zijn Geest veranderd!”

Het was, of zij haar laatste krachten gebruikt had om uit te spreken, al wat haar hart vervulde. Uitgeput zweeg zij stil en bleef met gevouwen handen en gesloten oogen liggen. Met een van aandoening bevende stem voldeed de jonge dokter aan het verzoek der stervende vrouw. Terwijl hij zijn hart voor God uitstortte, werd kalm en zacht haar zwakke, aardsche omhulsel verbroken. God zond Zijn engelen om de verlostte ziel te geleiden naar de woningen van eeuwig licht. Nog lang daarna rustte op het bleeke gelaat der gestorvene een

glimlach, die sprak van zaligen vrede en hemelsche vreugde, welken vrede en welke vreugde alleen Gods kinderen kennen, zelfs in het aangezicht van den dood. Neen, de wereld kent dien vrede en die vreugde niet, want zij dalen af van God en gaan daarom het gewone menschelijk verstand verre te boven.

Een tiental jaren is verloopen. Kleine Doris, dien wij niet anders kennen, dan zittende op zijn hooge stoeltje, is intusschen een jongeling geworden. Wat zijn lichaams-gestel en lichaamskracht betreft, staat hij wel bij vele jongelingen achter; maar als gij hem in de zonnige oogen en in het blijde gelaat ziet, zult gij toch niet zeggen, dat hij zich ongelukkig gevoelt.

Na den dood van Doris' moeder waren zijn broertje en twee zusjes in een weeshuis opgenomen geworden, terwijl hij zelf door bemiddeling van dokter Van der Ster in een kinderziekenhuis was gekomen, waarin hij eenige jaren met groote zorgvuldigheid was verpleegd geworden. Door Gods goedheid was hij nu in zoo verre genezen, dat hij met behulp van een paar houten krukken zich vrij wel kon bewegen in huis en zelfs op straat. Doch Doris was niet alleen lichamelijk vooruitgegaan, — ook zijn verstand was meer en meer ontwikkeld geworden. Goede leermeesters hadden hem in alles onderwezen, dat noodig is om een nuttig lid van de maatschappij te worden. Zooals wij ons nog herinneren, was hij reeds als kind oplettend en nadenkend. Met lust en ijver had hij steeds geleerd; en toen hij vijftien jaren oud was geworden, zou niemand vermoed hebben, dat hij vijf jaren geleden nog zulk een onwetend knaapje was geweest. Zoo was hij dan nu in staat om voor zich zelf te zorgen, hetgeen zoo menige forsche knaap of gezond meisje helaas! nog *niet* kan.

Daar hij voor zwaren lichaamsarbeid toch nooit ge-

schikt zou worden, had hij, in overleg met dokter Van der Ster, besloten om kleermaker te worden; en nu hij twintig jaren oud was geworden, verstond hij dit vak op uitnemende wijze. Voor *dit* leven was hij alzoo, gelijk men dit pleegt te noemen, „geborgen”.

Ook het allervoornaamste, dat ons waarlijk gelukkig en getroost kan doen leven en sterven, bezat hij. Hij geloofde in den Heere Jezus Christus als in zijn Verlosser en had dien trouwen Heiland met zijn gansche hart lief. Wat eens vóór vele jaren zijn onwetende kinderziel verblijd had en zijns moeders eenige troost geweest was in de ure van haar sterven, was hem steeds meer en meer dierbaar geworden. Het was inderdaad zijn lust en zijn leven geworden, om Hem te dienen, wiens groote liefde en genade hij ondervonden had. Diep gevoelde hij steeds, hoe hij naast God het meest te danken had aan dokter Van der Ster en aan diens zoontje Willem.

Nog slechts enkele weken moesten er verlopen, en dan zou het wederom Paaschfeest zijn. Doris zat vóór het venster op zijn kleermakerstafel en had een werk onder handen, dat al zijn aandacht vereischte. Was hij steeds gewoon goed werk af te leveren, ditmaal deed hij bijzonder zijn best. Het was een jas, broek en vest van fijn laken, welke kleedingstukken keurig moesten worden afgewerkt. Willem van der Ster zou dit pak dragen bij gelegenheid van zijn bevestiging als lidmaat der gemeente. Ook Doris zou in de week vóór Paaschfeest belijdenis van zijn geloof afleggen. Welk een gewichtige plechtigheid zou dit voor hem zijn! Onder zijn werk dacht hij voortdurend daaraan en bad God in stilte, dat zijn belijdenis niet eene met de lippen mocht zijn, maar eene met het hart. Terwijl hij hierover nadacht, deden zijn vingers ijverig de naald op- en neergaan, want Willem zou nog dienzelfden dag komen om zich zijn pak te laten passen.

Weinige oogenblikken, nadat Doris het nieuwe pak in

zooverre klaar had, dat het gepast kon worden, verscheen Willem in de kleermakerswerkplaats. Het zou geen wonder zijn, als gij hem niet aanstonds herkendet, want van een vroolijken knaap was hij opgegroeid tot een rijzig, kloekgebouwd jonkman. Reeds sinds een jaar was hij student. Het was de begeerte van zijn hart om predikant te worden. Zijn vader en moeder en ook zijn grootouders, die nog altijd in hetzelfde huis woonden, verblijdden zich over zijn keuze. God had aan Willem zeer vele gaven geschonken, zoodat, indien hij die alle besteedde in den dienst des Heeren, hij een uitnemend Evangelie-dienaar kon worden.

Weldra had Willem de half voltooide kleedingstukken om de leden, terwijl Doris hier en daar een kleinigheid veranderde en met zijn stukje krijt enkele streepjes zette, zooals elk kleermaker pleegt te doen.

„Kom, Doris!” zeide Willem eindelijk, „mij dunkt, dat het nu wel goed zal zijn; ik geloof, dat alles mij onberispelijk past. Ik wed, dat in de geheele stad geen enkel kleedermagazijn is, waar ik zoo uitstekend terecht kan komen als bij u. Gij steekt allen kleermakers de loef af. Ge zult het nog zóó druk krijgen, dat ge acht of tien knechts zult noodig hebben om aan alle bestellingen te kunnen voldoen, want iedereen zal door u geholpen willen worden.”

Doris lachte om deze schertsende woorden en trok Willem voorzichtig de kleedingstukken uit. Toen deze wederom zijn kleederen had aangetrokken, zette hij zich op een stoel naast de tafel neder en zeide: „Doris! mag ik wat bij u blijven? Ik heb nog even tijd, maar ik zal u van uw werk niet afhouden.”

Natuurlijk had Doris er niets op tegen, dat Willem hem gezelschap hield. Hij vond dat zelfs zeer aangenaam. Hoe verschillend hun levensomstandigheden ook waren, er bestonden tusschen beiden jongelieden banden van oprechte vriendschap, die niet gemakkelijk verbroken

konden worden. Hun vriendschap rustte op een vasten grondslag. God had, toen zij beiden nog kinderen waren, hun harten tot elkaar gebracht en zich van het eene kind bediend, om het andere tot Hem te brengen, die de Zaligmaker is van zondaren. Onwillekeurig dachten Willem en Doris, toen zij op dien lentedag in de werkplaats bij elkaar zaten, terug aan dien vroegeren tijd.

„Wie had kunnen denken,” zeide Doris, terwijl hij met ijver de naald door het laken deed gaan, „wie had kunnen denken, dat ik nog eenmaal zoo gelukkig zou zijn geworden? Moeder niet, en ik ook niet. Welk een overvloed van zegeningen heeft God ons geschonken. Moeder heeft Hij tot Zich in den Hemel genomen, voor mijn twee zusjes en broertjes trouw gezorgd en *mij* kracht en gezondheid geschonken, zoodat ik met mijn eigen handen mijn brood kan verdienen.”

Dat zijn moeder hem meermalen, zelfs in bijzijn van anderen, „een lastpost en een blok aan haar been,” had genoemd, daaraan dacht Doris liefst niet meer; maar telkens bracht hij zich te binnen, hoe zijn moeder in het laatst van haar leven hem met oogen vol liefde had aangezien en gezegd: „Kind! gij zijt mijn troost.”

„De Heer is groot van goedertierenheid,” ging Doris voort. „Ik verlang naar den dag, waarop ik in Zijn huis zal mogen belijden, dat ik in Hem geloof, als in mijn trouwen Vader; en in Jezus, als in mijn Zaligmaker, dien ik wil volgen in leven en sterven. Neen, Willem! dat zijn voor mij geen ijdele woorden. God weet het, dat ik waarheid spreek, wanneer ik zeg, dat ik Hem wil toebehooren, die in ons huis en in ons hart zulke groote wonderen heeft verricht. Heeft Hij Jezus uit de dooden opgewekt — Hij heeft ook mij het leven geschonken door Hem. O, Willem! wie had dat kunnen denken?”

Hoe liefderijk en machtig is God, ja

Hij is een God, die 'd ooren
Wondren doet op wondren hooren."

Nog lang spraken zij samen, waarna zij met een handdruk van elkaar scheidden. Beiden waren verheugd en dankbaar voor wat God aan hen gedaan had.

Toen eindelijk het Paaschfeest was aangebroken, vulde een groote schare menschen het Huis des gebeds en was daar getuige van de bevestiging van de nieuwe lidmaten der gemeente. De meeste jongelingen en jongedochters, die met ernst luisterden naar de woorden van den leeraar, kennen wij niet. Een tweetal echter is ons niet onbekend. Zie, daar zitten ook Willem en Doris! Wat er in hun harten omgaat, weten de anderen niet; maar wij, die hun laatste gesprek hebben gehoord, kunnen ons er van overtuigd houden, dat het goede gedachten waren, die in hen omgingen, en heilige voornemens, die zij koesterden. En uit hun ziel klom de bede op, dat de Heer hen meer en meer mocht vormen tot ware discipelen, die Hem door woord en wandel zouden belijden voor de menschen.

Buiten aan de kerkdeur wachtten Bertha, Doris' oudste zuster, en zijn jongere zuster en broeder hem op. Gezamenlijk gingen zij naar het huis van den ouden heer Van der Ster, die hen voor dien geheelen dag bij zich had genoodigd. De oude heer en zijn vrouw ontvingen hen allerhartelijkst. Na met elkaar veel gesproken en den maaltijd gehouden te hebben, gingen allen naar den tuin, om, zooals men dat noemt, een luchtje te scheppen. Hoe heerlijk was het buiten! De hemel was zoo helder en de lucht reeds zoo warm. Overal vertoonde zich nieuw, jong leven. Toen Doris daar zoo stond te midden van die heerlijke herlevende natuur, zag hij op naar boven, en zie . . . daar viel zijn blik

op het hooge venster, vóór hetwelk hij zoo dikwijls op zijn hooge stoeltje had gezeten, en waaruit hij zoo dikwijls had getuurd naar de kinderen van den dokter, die de eieren uit het kippenhok gingen halen. Hij riep Bertha tot zich en zeide tot haar, terwijl zijn stem van innerlijke ontroering een weinig beefde: „Ziet ge, zusjelief! dáár woonden we, nu vele jaren geleden.” Met deze woorden wees hij op het venster. „Maar hoe is alles sinds dien tijd veranderd! Toen lag Moeder daar ziek te bed, en nu is zij hier Boven. Toen waren wij ongelukkig, en nu zijn wij zoo gelukkig. Toen wisten wij niets van Jezus, en waren wij dwalende schapen . . . en vandaag heb ik beleden, dat ik in Hem geloof, en zijn discipel ben. Bertha! is God dan geen God, die wonderen doet?”
